

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **18 października 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska (spr.) SSA Alicja Podczaska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **18 października 2012 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **S. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **15 maja 2012 r.** sygn. akt **III U 55/12**

I. zmienia zaskarżony wyrok o tyle, że przyznaje S. S. prawo do emerytury od dnia 23 października 2011 roku,

II. dalej idącą apelację oddala.

Sygn. akt III AUa 725/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją z dnia 13 grudnia 2011 r. odmówił S. S. prawa do emerytury, powołując art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r., nr 39, poz. 353 ze zmianami) oraz ogólnie przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zmianami).

W uzasadnieniu decyzji Zakład wskazał, że zgodnie z art. 184 w/w ustawy ubezpieczonemu mężczyźnie po osiągnięciu wieku 60 lat przysługuje prawo do emerytury jeżeli spełni łącznie następujące warunki: na dzień 1 stycznia 1999 r. posiada okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat - w tym okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wynoszący 15 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i rozwiązał stosunek pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że wnioskodawca nie wykazał wykonywania przez 15 lat pracy w warunkach szczególnych, kwestionując okres zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w okresie od 15 listopada 1973 r. do 31 marca 1991 r.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł S. S. domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do emerytury wskazując, iż w spornym okresie wykonywał prace w warunkach szczególnych pracując jako robotnik załadunkowy i wyładunkowy w suszarni, na dowód czego przedłożył kserokopię opinii sporządzonej przez mgr inż. Z. Z..

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, powtarzając argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 15 maja 2012 r. Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy S. S. prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy ustalił, iż wnioskodawca urodzony (...) w dniu 28 września 2011 r. złożył wniosek o prawo do emerytury w warunkach szczególnych. Sąd wskazał, że od 18 maja 1960 r. do 17 listopada 1978 r. oraz od 7 stycznia 1982 r. do 3 grudnia 1990 r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w S., gdzie wykonywał pracę polegającą na zwożeniu i wywożeniu materiałów budowlanych z pieca. Panowała tam temperatura 60° C i była to jak wskazał Sąd ciężka praca w zapyleniu i hałasie. Odwołujący musiał nosić specjalnie przystosowane do wysokich temperatur bity i rękawice. Dalej Sąd wskazał, że do wniosku o emeryturę S. S. dołączył pismo (...) Przedsiębiorstwa (...) budowlanej z 24 marca 1997 r., w którym wskazano, że prace polegające na zataczce do pieców wypalowych i wytaczce z tychże pieców uprawniają do uzyskania prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Powołując zapisek na k. 109 akt rentowych Sąd uznał, że organ rentowy uznał za okres pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Przedsiębiorstwie (...) od 4 października 1969 r. do 30 maja 1971 r., od 9 czerwca 1971 r. do 12 października 1971 r. oraz od 15 listopada 1973 r. do 31 marca 1991 r. Sąd wskazał także, że odwołujący wykazał 24 lata, 3 miesiące i 25 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 11 miesięcy i 10 dni okresów nieskładkowych.

Dokonując oceny prawnej sprawy Sąd Okręgowy powołał art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i stwierdził, że wnioskodawca spełnia wszystkie warunki do przyznania mu emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, iż w spornym okresie wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a mianowicie, pracę na stanowisku zatacznika cegły do pieca ujętą w wykazie A, dziale V pod poz. 11.7 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w związku z czym zmienił zaskarżoną decyzję powołując art. 477¹⁴ § 2 kpc.

Powyższy wyrok apelacją zaskarżył pozwany organ rentowy, który zarzucając naruszenie art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 i 46 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przepisów rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz art. 233 § 1 kpc, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania w całości, względnie o jego uchylenie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, zaś w razie nie uwzględnienia apelacji o orzeczenie daty od której S. S. winno przysługiwać prawo do emerytury.

W uzasadnieniu apelujący wskazał, iż Sąd dokonując ustaleń stanu faktycznego pominął dowód z akt osobowych, z których wynika, że z dniem 15 listopada 1973 r. wnioskodawcy powierzono obowiązki maszynisty wózka przesuwne. Sąd nie przeprowadził postępowania dowodowego pozwalającego ustalić, czy po powierzeniu tego stanowiska

wnioskodawcy można uznać, że nadal stale i pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał on pracę przy produkcji materiałów ogniotrwałych oraz wyrobów ceramicznych.

Sąd II instancji zważył co następuje:

Apelacja jest uzasadniona jedynie w części, w której zarzuca brak w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcia dotyczącego daty, od której przysługuje wnioskodawcy uprawnienie do przyznanego świadczenia emerytalnego, w pozostałej natomiast części nie zasługuje na podzielenie.

Na wstępie wypadnie podnieść, że uzasadnienie kwestionowanego apelacją wyroku nie spełnia wymogu o jakim mowa w art. 328 §2 kpc, nie wskazuje bowiem faktów, które Sąd uznał za udowodnione, jak również nie zawiera żadnej argumentacji dotyczącej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a także nie przywołuje właściwej podstawy prawnej wydanego wyroku.

Uzupełniając te braki tutaj, Sąd Apelacyjny stwierdza, iż zeznania słuchanych w sprawie świadków zasługują na akceptację w szczególności w części w której odnoszą się do faktu stałości wykonywanej pracy przez wnioskodawcę w spornym okresie w (...) Przedsiębiorstwie (...).

T.. Sąd orzekający nie akceptuje jako dowodu, jedyne przywołanego przez Sąd I instancji dla ustalenia charakteru pracy wnioskodawcy, a mianowicie pisma syndyka masy upadłości Przedsiębiorstwa, w którym był on zatrudniony, w spornym okresie, treść to którego dała podstawę do ustalenia, że wnioskodawca wykonywał pracę zatacznika cegły do pieca, która to jest pracą w szczególnych warunkach.

Przypomnieć w tym miejscu wypadnie, iż w aktach postępowania przed organem rentowym znajduje się kserokopia akt osobowych wnioskodawcy, z których wynika, że w spornym okresie wykonywał on prace maszynisty wózka przesuwającego, o uznanie to której za pracę w szczególnych warunkach wnioskował w odwołaniu, wyjaśniając, że polegała ona na wywozie cegły z gorących suszarni, jak i na transporcie do pieca w celu wypalania. Tego rodzaju pracę kwalifikuje akt resortowy jakim jest załącznik Nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 1 sierpnia 1983r.

(Dz Urz. MB i PMB z 6 grudnia 1983 poz. 6) w pkt.11 - ppkt 7 „robotnik w przemyśle materiałów budowlanych wykonujących prace pomocnicze lub inne przy produkcji materiałów budowlanych i wyrobów ceramicznych” .

Przekładając powyższą kwalifikację na odpowiednie przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

(Dz. U. nr 8 poz. 43), przyjdzie stwierdzić, że praca wnioskodawcy w okresie od 15 XI 1973 – 31 III 1991 - objętym sporem, znajduje swoją kwalifikację jako wykonywana w szczególnych warunkach w wykazie A, stanowiącym załącznik do powyższego rozporządzenia dziale V pkt 11 - „prace przy produkcji materiałów ogniotrwałych i wyrobów ceramicznych”.

Powyższe ustalenie daje podstawę do stwierdzenia, że wnioskodawca wykazał wszystkie przesłanki określone w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. Nr 153 z 2009r. poz. 1227 ze zm.), który to z uwagi na jego wiek (ur. (...)) stanowi podstawę do oceny uprawienia do dochodzonej emerytury, gdyż wykazał na datę 1 stycznia 1999r. łącznie :

- 25 lat okresu składkowego oraz uzupełniającego, a także na tę datę wykazał okres pracy w szczególnych warunkach przenoszący 15 lat (17 lat 4 miesiące

i 16 dni - świadectwo pracy k. 13 akt ZUS),

- w dacie zgłoszenia wniosku o świadczenie nie pozostawał w zatrudnieniu ,

- nie należał do OFE, i wiek uprawniający do emerytury (60 lat) ukończył

23 października 2011r.

W związku z brakiem określenia przez Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku daty początkowej przyznanego na rzecz wnioskodawcy uprawnienia do świadczenia emerytalnego, należało w tej części wyrok zmienić (pkt I wyroku), ustalając iż prawo do tego świadczenia przysługuje od 23 października 2011r. tj od ukończenia przez niego wieku emerytalnego.

W pozostałej części apelacja nie mogła odnieść pożądanego skutku, z przyczyn naprowadzonych wyżej (pkt II wyroku).

Podstawę prawną rozstrzygnięć zawartych w wyroku stanowią kolejno art. art. 386 § 1 i 385 kpc.

Zarządzenie:

1. (...)

2. (...)